

Észrevétlen rasszizmus – gondolatok egy roma polgármester sikertörténetének médiareprezentációi kapcsán

Absztrakt

A tanulmány a cigányság médiareprezentációjának kérdéseit vizsgálja Cserdi település polgármesterének „Köcsögmentesítés” néven elhíresült prevenciós programjának az összefüggésében. A dolgozat alapvetően a nem szándékolt rasszizmus kapujául szolgáló esszencializáló beszédmód veszélyeire, valamint a média e tekintetben felmerülő felelősségére irányítja a figyelmet. Az interneten közzétett riportfilmek nyelvi elemzése megpróbál számot vetni a magyar cigánysággal kapcsolatos előítéletek közbeszédbe történő észrevétlen beszüremkedésével és az implicit esszencializmus következményeivel.

Szerző

Somody Kristóf az ELTE BTK kommunikáció és médiatudomány mesterszakos, végzős hallgatója. Korábban a Zsigmond Király Főiskola azonos szakán végzett, ahol azóta óraadó oktatóként is tevékenykedik. Kutatási területe a társadalmi nemek médiareprezentációi. Alapszakos szakdolgozata a társadalmi nemek és a nacionalizmus kapcsolatát vizsgálta, a dolgozat a XXX. OTDK versenyen első helyezést ért el.

Észrevétlen rasszizmus – gondolatok egy roma polgármester sikertörténetének médiareprezentációi kapcsán

Bevezetés

Dolgozatomban a romareprezentáció kérdéskörének egyik különleges példájával, egy cigányok lakta község roma polgármesterének saját ötlet alapján kidolgozott társadalmi programjával, valamint annak médiamegjelenéseivel foglalkozom. Ekképpen a „romareprezentáció” fogalma kettős jelentéssel ruházódik fel: egyfelől jelenti a „cigánykérdés” problematizálásának médiareprezentációit, másfelől azt a folyamatot, amely során a cigányság mint közösség saját magát a többségi társadalom (média)nyilvánossága *előtt* reprezentálja, megjeleníti. (Utóbbi gondolat felveti annak kérdését, mennyiben beszélhetünk a cigányságról homogén közösségként, létezik-e egységes cigány-identitás, vagy a romákra jellemző kollektív azonosságtudat az andersoni „elképzelt közösség”^[1] fogalmán keresztül ragadható meg leginkább. Jóllehet, Anderson e kifejezést a magukat nemzetként megalkotó államok hamis, vagy legalábbis racionálisan nem feltétlenül igazolható közösségtudatára alkalmazza, érdemesnek tartanám annak megvizsgálását, milyen következményekkel jár az efféle kollektivizáló beszédmód egy adott etnikai kisebbség esetében, mennyiben tünteti el az egyént, és miképp járul hozzá a kulturális gettósítás folyamatához, valamint mennyiben hív életre homogenizáló reprezentációs gyakorlatokat).

Mint az a bevezetőből is kitűnik, bármiféle cigánysággal kapcsolatos elemzés alapvetően nyelvi természetű problémákkal szembesít, hiszen a mai Magyarország közéleti diskurzusában már maga a „cigány” kifejezés is többnyire politikai jelölőként működik, nem is beszélve az olyan fogalmakról, mint a „cigánykérdés” vagy a szélsőjobboldali pártok által kisajátított (és negatív jelentésekkel felruházott) „cigánybűnözés”. Éppen ezért a dolgozat első felében az efféle, nyelvi természetű problémákra szeretnék kitérni, melyek közül legfontosabbnak a „rasszizmus” és a „faji diszkrimináció” közti különbségtételt tartom.

A dolgozat következő részében ismertetem az elemzéshez kiválasztott programot, a „Cserdi-sikertörténetet”, majd kiemelek néhány példát az eset médiareprezentációi közül: főként olyan riportfilmeket, amelyeket igyekszem a feldolgozott olvasmányok elméleti fogalmaival és főbb állításaival dialógusba léptetni. Reményeim szerint e rövid keresztmetszet képes rámutatni, hogy

miként konstituálódik „a cigány” a médiában és a magyar közbeszédben, valamint arra, hol húzódik a határ az őszinte és jó szándékú társadalompolitikai törekvések és az észrevétlenül is működő rasszista beszédmód között.

Nyelv és etnikum

Mint arra már a bevezetőben is utaltam, az úgynevezett „cigánykérdés” már önmagában is nyelvi természetű kérdések sorát veti fel (mennyiben változik a „cigány” szó jelentése akkor, ha azt az adott kisebbségi csoport tagjai önmagukra alkalmazva használják ahhoz képest, amikor a többség felől érkező homogenizáló terminusként jelenik meg). Hasonló problémákat vet fel a rasszizmus szinonimájaként sokat használt „faji diszkrimináció” kérdése. Magyarország alaptörvénye kimondja: „Magyarország az alapvető jogokat mindenkinek bármely megkülönböztetés, nevezetesen faj, szín, nem, fogyatékoság, nyelv, vallás, politikai vagy más vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni, születési vagy egyéb helyzet szerinti különbségtétel nélkül biztosítja.” [2] Az alkotmányjogi szövegekörnyezetben és számos politikusi nyilatkozatban megjelenő „faj” terminusának használata azonban önmagában problematikus, hovatovább a fajelmélet gondolatainak ideológiai alapjait idézi – még ha használóinak szándéka e gondolkodással ellentétes is. A *faj* ugyanis biológiai fogalom, s mint olyan, az egymással szaporodni képes élőlények egyedeit jelöli. Az angol nyelvben az erre használt fogalom a *species*, amely semmiképpen sem keverendő össze a *race* fogalmával, amit magyarul sokszor félrevezető módon szintén fajnak fordítanak, holott a pontos fordítás az állatvilágra alkalmazva a *fajta*, emberek esetében pedig a *rassz* lenne. A rasszizmus kifejezése éppen ez utóbbira utal: különböző rasszokba tartozó emberek esetében eltérő képességek és tulajdonságok meglétét előfeltételező gondolkodásmód, amely azonban (a náci fajelmélettel ellentétben) nem jelenti az emberi fajból történő kirekesztés tézisé! (Hatalmas a különbség aközött, hogy pl. kínaiak esetében mongoloid rasszról vagy ázsiai fajról beszélünk-e.) Megjegyzendő, a romák esetében ez értelmezhetetlen, hiszen egyik rendszertani felosztás sem ismer olyan kis- vagy nagyrasszt, hogy „cigány”, e keretek között legfeljebb csak etnikumról beszélhetünk, de semmiképpen sem fajról. Következésképp egy roma esetében „rasszjegyeket” sem azonosíthatunk egyértelműen, a sötét bőr- vagy hajszínnel kapcsolatban legfeljebb adott etnikumra jellemző *fenotípusos jellegzetességekről* beszélhetünk. E rövid kitérő a dolgozat témájának szempontjából azért jelentős, mert a médiában többször találkozhatunk olyan (átgondolatlan, de veszélyes) kifejezésekkel, mint „faji kérdés”, „cigánykérdés”, vagy a cserdi polgármester szájából is elhangzó „cigányságra jellemző hitvány munka”. Fontosnak tartom, hogy minden olyan esetben, amikor egy újságíró vagy bármely nyilvánosság előtt megszólaló személy arról tesz kijelentést, hogy egy adott etnikai csoport tagjainak jelentős részére valamely habitus jellemző, akkor ezek kialakulását csak és kizárólag történeti és szociokulturális tényezőkkel hozza összefüggésbe, és távolról se keltse annak látszatát, hogy a probléma vagy jelenség gyökere „fajra jellemző genetikai sajátosságokban” keresendő!

Világossá kell tenni, hogy a különböző viselkedésmintákat és értékrendeket nem a származás, hanem a társadalmi helyzet termeli ki. A cigányság esetében fontos leszögezni, hogy az úgynevezett „cigánykérdés” helyett valójában szegénységkérdésről, illetőleg a kulturális depriváció kérdéséről lenne célszerű beszélni – hiszen a magyar cigánysággal számtalanszor összefüggésbe hozott problémák nem magában a cigány származásban gyökereznek, hanem az olyan szociális helyzetben, amely a magyar romák jelentős részének osztályrészül jutott. E tekintetben az okok feltárásához elengedhetetlen lenne a probléma alapos történeti rekonstrukciója, valamint annak belátása, hogy egyetlen etnikai csoport esetében sem beszélhetünk kollektív habitusról, hiszen bármely beállítódás csak és kizárólag a társadalomban és az annak részét képező kulturális mátrixban elfoglalt pozícióra jellemző mintázatként azonosítható. Ha a cigányság a szegénységet és a kulturális gettósodás jelenségét tekintve a többségi társadalomhoz viszonyított lélekszámarányához képest felülreprezentált, az lehet egy szomorú szociológiai látélet, de semmiképpen sem képezheti bármiféle esszencializmus alapját. Ennek hangsúlyozásában a média felelőssége azt gondolom, megkérdőjelezhetetlen.

Cserdi – a pozitív példa

A Baranya megyében található Cserdi neve ma már nem ismeretlen Magyarországon, ahogyan a polgármesteré, Bogdán Lászlóé sem. A 411 fős lakossággal rendelkező, mindössze két utcás, többségében romák lakta település és lelkes vezetője a helyi cigányság problémáinak rendezése kapcsán került a média figyelmének homlokterébe. Az új polgármester megválasztása után szinte azonnal nekilátott Cserdi újjászervezésének: működőképes közmunkaprogramot szervezett, a munkanélküliségben szocializálódott romákat visszavezette a munka világába, sőt, a falu lakosságát valódi közösséggé szervezte, a Cserdiben egykor mindennaposnak számító vagyoni elleni bűncselekmények és erőszakos fellépések száma szinte a nullára szorult vissza. A falu roma származású polgármestere példaértékű tevékenysége kapcsán többször került képernyőre, számos újságcikk foglalkozott a „cserdi példával”, Bogdán László még Havas Henrik *Civil a pályán* című műsorába is meghívást kapott.

A kilátástalan mélyszegénység miatt válságba került falu felvirágzása a polgármester tevékenysége folytán kétségtelenül sikertörténet, azonban – meglátásom szerint – a „Cserdi-issze” mediaképe és a településvezető közösségépítő programjának interpretációja akaratlanul is alkalmas lehet negatív sztereotípiák erősítésére. Mielőtt rátérnék a különböző mediareprezentációs minták konkrét elemzésére, kiemelnék két olyan elemet, amely ezek közös jellemzőiként említhető és alkalmas a néző cigányellenes előítéletének pozitív megerősítésére.

Bogdán László, Cserdi polgármestere

(1) A polgármester roma származása minden filmes és írott anyagban kiemelt hangsúlyt kap, a kamera előtt megszólaló településvezető ezt maga is számtalanszor kiemeli. A problémát nem egy többségében cigányok lakta falu cigány származású polgármesterének cigányként való bemutatása jelenti, hanem az, hogy a média ennek túl nagy jelentőséget tulajdonít. A „kisebbséget” és a „többséget” heterogenizáló rasszista retorika egyik alaptalan tézise szerint az úgynevezett „cigánykérdést” csak és kizárólag cigány vezető képes kezelni, hiszen a romák „csak egy másik romát tisztelnek”, a többség normáit és azok többségi képviselőit nem fogadják el legitimnek. (Hasonló következtetésre jut Pócsik Andrea a vajdaság intézményének fontosságát túlinterepretáló média gyakorlatával kapcsolatban. ^[3]) Úgy gondolom, a polgármester cigány származásának folytonos kiemelése alkalmas ezen (alaptalan) előítéletek igazolására.

(2) A riportfilmek készítői Bogdán tevékenységét minden esetben egy komparatív keretbe helyezik: az immár sikeres közösséget tömörítő falu jelenlegi helyzetét mindig az egykori válságos állapothoz képest írják le, amelynek kialakulását azonban elmulasztják egy történeti-szociológiai keretbe helyezni. Ily módon az egykori devianciát magától értetődő előtörténetként kezelik, azt sugallva ezzel, hogy egy cigányok lakta kistelepülés esetében a mélyszegénység és a bűnözés természetes alapállapotnak tekinthető, Cserdi pedig egy üdítő kivétel, köszönhetően a polgármester (egyébként valóban elismerésre méltó) szociális és munkaprogramjának, illetve a „köcsögmentesítés” preventív intézkedéseinek. Jóllehet az ország számos pontján a vidéki cigányság jelentős része küzd hasonló problémákkal, azt azonban minden esetben kerülni kellene, hogy a néző ezt a riport konklúziójaként önmagában a roma származással hozhassa összefüggésbe. (Rasszista interpretációról akkor beszélhetünk, ha a szegénység, a munkakerülés vagy a bűnözésre való hajlam a cigányság inherens tulajdonságaként van feltüntetve).

„Köcsögmentesítő napok” Cserdiben

Cserdi polgármesterére nemcsak a közösségi munkák megszervezése kapcsán irányult intenzív figyelem a médiumok részéről, Bogdán Lászlót leginkább a szokatlanul provokatív elnevezésű

„köcsögmentesítési program” tette országszerte ismertté. A kezdeményezés részeként roma fiatalok szüleikkel együtt látogatást tehetek a pécsi börtönben, hogy szembesüljenek a bűnözés következményeivel, testközelből ismerhessék meg a büntetés-végrehajtás rendszerét és a börtönélet kegyetlenségét. A börtönlátogatás során a meghívottak előadást hallhattak a börtönparancsnoktól, akitől azt is megtudhatták, hogy a cellák lakóin rabtársaik rendre nemi erőszakot is elkövetnek. Bogdán szerint a program elsődleges célja az elrettentő példa felmutatása és a cigányság körében a bűnözés preventív eszközökkel történő visszaszorítása. Mindezt egy, az egész országot megrázó (és szintén nagy médiavisszhangot kiváltó) gyilkossággal maga a polgármester hozta összefüggésbe:

Az volt a cél, hogy szembesítsük a cigányokat azzal, mi vár rájuk, ha bűnt követnek el. Bándy Kata meggyilkolása után határoztuk el, hogy megszervezzük az előadásokat és a börtönlátogatást, mert úgy éreztük, a társadalom ingerküszöbét sokan átlépik közülünk. Azt akartuk elérni, hogy a résztvevők ne váljanak bűnözővé. ^[4]

A Bándy-gyilkosság emlegetése ebben a kontextusban már csak azért sem elfogadható, hiszen a roma férfi által meggyilkolt nő esete az eset nyilvánosságra kerülése után azonnal a szélsőjobboldali sajtó kedvenc hivatkozási alapja lett, mint a „cigánybűnözés” jelenségének legújabb szimbóluma. Éppen ezért az Amnesty International magyarországi szervezete nyílt levélben tiltakozik a program létjogosultságának magyarázata és elnevezése ellen. (Utóbbi kapcsán a polgármestert homofóbiával vádolja a levél szerzője, amely azonban vitatható: a „köcsög” a magyar börtönszlangban ^[5] a homoszexuális kapcsolatban a nő szerepét játszó férfit jelöli, azonban másodlagos jelentése szerint utalhat a megalázott, rabtársai körében nem kedvelt, alacsonyabb rangú/presztízsű személyre is, aki számára a homoszexuális közösülés kényszer, hiszen a nemi erőszak a börtönben elsősorban a megalázás eszköze. Így a Cserdiben pejoratív értelemben használt kifejezés a program kontextusában nem a homoszexuálisokra, hanem a megalázott, megerőszakolt rabokra utal).

Cserdi a médiában – néhány példa

Az Index.hu *A köcsögmentesítés védőburok* ^[6] címmel közölt rövid, 9 perces riportfilmet Cserdiről, ahol bemutatásra kerül a cserdi munkaprogram, de a központi tematika a „köcsögmentesítés” ötlete köré szerveződik. Bogdán László polgármester két szóval jellemzi a programot: „recept és diagnózis”, majd nem sokkal később megjegyzi: „Olaszliszka ha nem történik meg, nem vagyunk ma itt, ha Cozma-ügy nincs, nem vagyunk ma itt, ha a Bándy Kata-ügy nem történik, nem vagyunk itt”. Elmondása szerint tehát a bűnözés megelőzésére alapított programot éppen azok az esetek ihlették, amelyek roma elkövetőkhöz köthetők, és éppen ezek azok a bűncselekmények, amelyek kapcsán a legtöbbször napirendre került a szélsőjobboldalhoz és különböző rasszista sajtóorgánumokhoz köthető „cigánybűnözés” kifejezése. Magyarán a „recept” saját ötlet, a „diagnózis” tekintetében azonban a falu vezetője cigány származása (és vitathatatlan jó szándéka)

ellenére azonosul a bűnözési hajlandóságot kollektíven egy kisebbségi csoportra vetítő rasszista beszédmóddal. Bogdán további érvelése szerint „a cigányságon belül kialakult egy ilyenfajta gondolkodás, hogy azért nem olyan rossz dolog, hogy ha egy pasi börtönben volt”. Noha kétségtelen, hogy a szociális gettósodás olykor valóban a deviancia különböző formáinak preferálására sarkallja az érintetteket, akik egyfajta lázadásként a többség normáival szembefordulva, láznak egy olyan világrend ellen, amely őket kitaszította – mindez egy létező, érdekes és kutatható szociálpszichológiai jelenség. ^[7] Nem tartom azonban szerencsésnek az olyan kijelentéseket, amelyek a cigányságot mint homogén közösséget írják le, és ruházzák fel bármifajta tulajdonsággal. Az Index anyaga a polgármester ezen nyilatkozatával a következőket sugallja: „az ország nagy részében ez a kijelentés megállja a helyét, Cserdi a köcsögmentesítésnek köszönhetően immáron a ritka kivételek egyike”.

A köcsögmentesítés védőburok

Egy másik, az Origo.hu által készített riportanyagban Bogdán László a következőképpen érvel a „köcsögmentesítés” szükségessége mellett: „a Magyarországon élő cigányságnak akarom megüzenni, hogy muszáj megváltoznunk uraim, hát nem kellünk így az országnak”. ^[8] E kijelentés a korábban idézett gondolatokhoz hasonlóan szintén felveti a homogenizáció problémáját, ugyanakkor dichotomizál is – a „cigányság” és „az ország” közé határt húz, mely azt jelenti: a romák nem integráns részei az országnak, így számukra az egyetlen járható út a többségnek való megfelelés. Természetesen Bogdán ezt a legkevésbé sem gondolja így, legtöbb nyilatkozatában arról beszél: célja, hogy bebizonyítsa, a cigányok fontos és hasznos tagjai a magyar társadalomnak. Az idézett kijelentés csupán egy példája annak, miként veszi át öntudatlanul is egy megkérdőjelezhetetlenül jó szándékú roma vezető a bináris rendszerekre épülő kirekesztő beszédmód szókészletét.

A Hír24 filmes anyaga a másik kettőhöz képest vizuálisan gazdagabb, több életképet mutat a faluról, amelyben a dolgozó romák nemcsak vágóképként, hanem valódi résztvevőként jelennek meg. A másik két anyaggal összehasonlítva itt szólnak meg a legtöbbször, és ez a riport mutatja be a polgármestert leginkább, mint tevékeny szervezőt. Ennek példaként az operatőr végigköveti a közösségi kertben silány munkát végző közmunkások ledorgálását, az elégedetlen faluvezető a veteményeskertben térdelve mintegy narrátorként a következőket mondja: „Most itt mit tudok megdicsérni? Ezt a hitvány munkát, ami a cigányságra jellemző?” ^[9] Ebben az esetben sem

állítható, hogy Bogdán cigányellenes vélekedésekkel értene egyet, azonban itt is megfigyelhető, hogy a Cserdiben elért pozitív változásokat egy olyan negatív alapállapothoz viszonyítja, amelyet általánosságban kiterjeszt az egész cigányságra. (Márpedig aligha állja meg a helyét bármely megállapítás, amely arra vonatkozik, hogy „a cigányokra” bármiféle minőségű munka globálisan jellemző lenne).

Következtetések

Dolgozatomban egyáltalán nem volt célom a mélyszegénységből megmentett falu első emberének kritizálása. A cserdi polgármester törekvéseit példaértékűnek és követendőnek tartom, hiszen az eredmények szemmel láthatók, és magukért beszélnek. Számtalan politikustól, szociológustól és egyéb fehérgalléros szakértőtől hallhattuk már az érvet, miszerint a zsákutcába került romák helyzetének javításához és a cigányság/többség ellentétének feloldásához évtizedek kellenek. Egy reménytelen helyzetbe jutott cigányfalu lelkes és tenni akaró polgármestere azonban bebizonyította: alig három év alatt gyökeres változás érhető el, és nem is kellenek hozzá forint-milliárdok. Alapvetően a „köcsögmentesítést” sem tartom ördögtől valónak, ahogyan egyéb preventív eszközök kipróbálását sem, annak azonban örülnék, ha a program nemcsak cigányokra korlátozódna, hiszen az erőszak és a bűnözés elsősorban a szegénységgel és/vagy a kulturális gettósodás folyamatával függ össze, nem pedig származással vagy bőrszínnel.

Bogdán László, Cserdi polgármestere

Cserdi példáján keresztül csupán arra szerettem volna rámutatni, hogy a médiában közvetített negatív cigánykép mögött nem minden esetben áll rasszista indíték, ellenkezőleg: Bogdán László minden egyes nyilatkozata segítő szándékról tanúskodik. Különböző médiafelületeken többször volt látható a polgármester a háta mögött egy hatalmas molinóval, amelyen ez állt: „Magyarország nem fekete vagy fehér. Attól szép a nemzet, hogy sokszínű.” A kiemelt példákkal csupán azt kívántam illusztrálni, hogy Magyarországon a rasszista, kirekesztő nyelvezet annyira a mindennapi diskurzus része, hogy attól a legkevésbé cigány- vagy kisebbségellenes beszélő sem tudja függetleníteni magát. Anton L. Allahar szerint az etnikai identitásnak a pszichológiaián kívül politikai dimenziója is van, amennyiben a kisebbség szociális helyzete a többséggel való egyezkedés eredményeképpen mint kialakult (*negotiated*) pozíció jön létre, s mint olyan, szorosan összefügg a hatalom társadalmon belüli egyenlőtlen elosztásával. ^[10] Úgy gondolom,

felmérhetetlen jelentősége van annak, miként építi fel saját és közössége identitását egy mai magyar cigány vezető, és mennyire képes tudatosan kikerülni a nyelv mögött meghúzódó hatalmi viszonyok csapdáit.

Jegyzetek

1. Vö. Benedict Anderson: *Elképzelt közösségek*. Budapest, L'Harmattan, 2006. 19-22.
2. Magyarország Alaptörvénye, XIV. cikk
3. Vö. Pócsik Andrea: Köszolgáltatás és diskurzus. *Beszélő*, 2007. 5. sz.
4. Forrás: <http://www.origo.hu/itthon/20130512-kocsogmentesitesi-napok-neven-inditott-bunmegelozesi-programot-a-cserti-polgarmester.html>
5. Szabó Edina: *A magyar börtönszleng szótára*. Forrás: <http://www.mek.oszk.hu/06000/06044/06044.pdf>
6. Forrás: http://index.hu/video/2013/05/15/a_kocsogmentesites_vedoburok/
7. Vö. Kenneth B. Clark: *A fekete gettó: A hatalom dilemmái*. Ford. Vámosi Pál. Budapest, Educatio Társadalmi Szolgáltató Közhasznú Társaság, 2008. 71-81.
8. Forrás: <http://www.origo.hu/itthon/20130514-videoriport-cserdibol-ahol-kocsogmentesitesi-neven-szerveztek-bunmegelozesi-programot.html>
9. Forrás: <http://www.hir24.hu/belfold/2013/09/11/csoda-tortent-cserdiben/>
10. Anton L. Allaha: The Politics of Ethnic Identity Construction. *Identity: An International Journal of Theory and Research*, 2001. 5.1.

Irodalomjegyzék

- Allaha, Anton L.: The Politics of Ethnic Identity Construction. *Identity: An International Journal of Theory and Research*, 2001. 5.1.
- Anderson, Benedict: *Elképzelt közösségek*. Budapest, L'Harmattan, 2006.
- Clark Kenneth B.: A fekete gettó: A hatalom dilemmái. Ford. Vámosi Pál. Budapest, Educatio Társadalmi Szolgáltató Közhasznú Társaság, 2008.
- Magyarország Alaptörvénye. Forrás: http://www.keh.hu/magyarorszag_alaptorvenye/1515-Magyarorszag_Alaptorvenye
- Pócsik Andrea (2007) Köszolgáltatás és diskurzus. *Beszélő*, 2007/5.
- Szabó Edina: A magyar börtönszleng szótára. Forrás: <http://www.mek.oszk.hu/06000/06044/06044.pdf>

© Apertúra, 2014. nyár-ősz | www.apertura.hu

webcím: <https://www.apertura.hu/2014/nyar-osz/somody-eszrevetlen-rasszizmus-gondolatok-egy-roma-polgarmester-sikertortenetenek-mediareprezentacioi-kapcsan/>

